

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **N. T., nar.,**
stát. přísl. Ruská federace,

zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-8177-4/ČJ-2020-930310-V234 ze dne 26. 11. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž částečně změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-391915-18/ČJ-2019-000022-SV ze dne 1. 1. 2020, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 20 měsíců, přičemž počátek této doby byl nově žalobkyni stanoven dle §

118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování, a současně žalobkyni v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, ve zbylé části bylo rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobkyně namítá, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Povinností správního orgánu je zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgány zjistily všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobkyně, ale opomněly zjišťovat i skutečnosti v její prospěch. Dále došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobkyně je přesvědčena o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Nezpochybňuje samotný fakt neoprávněného pobytu, kdy toto bylo i důvodem, že zahájila správní řízení z vlastní iniciativy, stejně tak nerozporuje, že má v Ruské federaci rodinné zázemí, jakož ani fakt, že jí bylo uloženo správní vyhoštění, ale dle žalobkyně jí bylo toto uloženo v nepřiměřeně dlouhé délce s ohledem na okolnosti daného případu a osobní poměry, kdy je mladá ve studentském věku. Důsledkem rozhodnutí bude nemožnost vstupovat a pobývat na území ČR a EU, což v případě žalobkyně představuje značný negativní dopad, který není přiměřený protiprávnímu jednání, a tím méně odůvodněn. Délka správního vyhoštění byla dle žalobkyně vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů. Žalobkyně neměla v úmyslu jakkoliv porušovat předpisy ČR, jednalo se spíše o jistou nedůslednost, patrně spojenou s věkem žalobkyně, která je bezúhonnou osobou a se správním orgánem plně spolupracovala, přičemž se jednalo o excesivní jednání. Sporné je rovněž vymezení délky neoprávněného pobytu, kdy v napadených rozhodnutích jsou protichůdné závěry, jako např. na str. 6 napadeného rozhodnutí. Je otázkou, dle čeho byla posuzována délka správního vyhoštění, a k čemu směřovalo odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí je podle žalobkyně nepřezkoumatelné. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do soukromého života. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvádí hlediska dle § 174a zákona, avšak tímto celé hodnocení záležitosti končí. Správní orgán prvního stupně čistě vyjmenoval okolnosti, které je při řízení správním vyhoštění vážit, aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému rozhodnutí. Přitom v případě vyhoštění z území členských států EU je prakticky nemyslitelný návrat do tohoto prostoru, a to s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů. Žalobkyně se domnívá, že správní orgány v podstatě nepřihlíží k negativnímu zásahu. Rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, a má se tedy kam vrátit, jak činí žalovaný. Na takové rozhodnutí je nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů. Správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna a individualizována.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

5. Dne 14. 11. 2019 se žalobkyně dostavila na pracoviště OPKPE Praha 4, kde předložila svůj cestovní doklad s platností od 23. 5. 2016 do 23. 5. 2021, v němž se nenacházelo žádné platné vízum. Poslední platné vízum bylo zjištěno překlenovací vízum platné do 31. 8. 2016. Poslední vstup do schengenského prostoru byl dne 12. 8. 2016. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně na území ČR pobývala nejprve na základě povolení k dlouhodobému pobytu do

30. 6. 2016. Dne 25. 5. 2016 podala žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu, avšak toto řízení bylo dne 21. 4. 2017 zastaveno, v právní moci bylo dne 25. 5. 2017. Dne 4. 10. 2016 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kdy řízení o ní bylo zastaveno dne 12. 1. 2017.

6. Při výsledku žalobkyně k dotazu, z jakého důvodu se dostavila na OPKPE Praha, sdělila, že by chtěla zjistit, co je s jejím vízem a chce se přestěhovat natrvalo do Ruska. Do ČR poprvé přijela v roce 2014 za účelem studia. Naposledy přijela 12. 8. 2016, od té doby zde je nepřetržitě. Je si vědoma skutečnosti, že může na území ČR pobývat pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Když se byla informovat ohledně své pobytové žádosti, bylo jí sděleno, že je potřeba ještě vyčkat. Totéž platí ohledně dalšího řízení. V současné době je vedeno řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu, žalobkyně ale neví, s jakým výsledkem. Ohledně legalizace pobytu učinila to, že se dostavila na policii situaci řešit. Bydlí v nájmu na Praze 7 tři roky. Nepracuje, živí ji její otec. Má dostatek prostředků na vycestování. V ČR ani EU nemá žádné vazby. Je pravidelně v kontaktu se svou rodinou, která žije v Rusku. Má se kam vrátit, bude se vracet do Ruska, konkrétně bude žít společně s otcem, který žije na Krymu. Je připravena si opatřit letenku a vycestovat. Chce vycestovat dobrovolně, jak to bude možné, nic jí v tom nebrání. V Rusku žalobkyni nic nehrozí, je to pro ni bezpečná země. V ČR má kamarády, studovala zde na Karlově univerzitě český jazyk. Chce se vrátit do vlasti, kde bude pracovat se svým otcem, do ČR by se ráda přijela občas zastavit za svými kamarády, také by se ráda podívala i do další evropské země. Součástí spisu je závazné stanovisko ev. č. ZS50813 ze dne 19. 11. 2019 se závěrem, že vycestování žalobkyně je možné, dále usnesení ze dne 21. 4. 2017 (v právní moci dne 25. 5. 2017), č. j. OAM-11891-9/DP-2016, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně, neboť žalobkyně neodstranila ve stanovené lhůtě podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, a dále usnesení ze dne 12. 1. 2017 č. j. OAM-30250-9/DP-2016, kterým bylo řízení zastaveno, neboť žalobkyně podala žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu v době, kdy k tomu nebyla oprávněna.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

8. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

9. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

10. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

11. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

13. K námitce žalobkyně, kde namítá porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů, soud konstatuje, že tvrzená porušení nenalezl. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali případem žalobkyně dostatečně podrobně a oba správní orgány též srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnily, z jakého důvodu bylo přistoupeno k uložení správního vyhoštění. Skutkový stav byl náležitě zjištěn a byly adekvátně zohledněny všechny okolnosti daného případu.

14. Pokud jde o námitku nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění včetně stanovené délky zákazu vstupu na území členských států EU, soud uvádí následující. Správní orgán I. vymezil neoprávněný pobyt žalobkyně na území ČR od 26. 5. 2017, tedy ode dne následujícího po dni, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o změnu účelu jejího dlouhodobého pobytu, do 14. 11. 2019, kdy se žalobkyně dostavila na policii.

15. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).*“

16. Správní orgány vymezily délku neoprávněného pobytu žalobkyně na území ČR přezkoumatelně, kdy uvedly, že žalobkyně zde neoprávněně pobývala od 26. 5. 2017 do 14. 11. 2019. V daném případě bylo možné žalobkyni uložit správní vyhoštění v délce až 5 let, přičemž správní orgány zjevně zohlednily jak skutečnosti svědčící ve prospěch, tak i v neprospěch žalobkyně, neboť jí bylo správní vyhoštění uloženo v délce 20 měsíců. Její neoprávněný pobyt v délce více než dva roky nelze rozhodně označit za krátký, a uložené správní vyhoštění je tak již s ohledem na tuto skutečnost více než přiměřené.

17. Správní orgán I. stupně zohlednil konkrétně jako skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, že se správním orgánem spolupracovala, projevila vůli vycestovat a respektovat vydané rozhodnutí. Dostavila se na policii svůj pobyt řešit, a ten byl tedy zjištěn jejím aktivním přičiněním. Na druhou stranu jako okolnost přitěžující bylo zohledněno, že se žalobkyně rozhodla věc řešit až ke konci roku 2019, tedy značnou dobu poté, co její

oprávněný pobyt na území ČR skončil. O průběh řízení se navíc blíže nezajímala, k legalizaci pobytu nečinila žádné kroky. Přitom, jak konstatovaly správní orgány, jí byla obě rozhodnutí v řízení ve věci jejího pobytu řádně doručena, žalobkyně tedy musela být s jejich obsahem seznámena, a musela si být zcela vědoma, že na území ČR pobývá neoprávněně. To je navíc podpořeno i skutečností, že žalobkyně uvedla, že studovala český jazyk, a proto ani jazyková bariéra nemohla být problémem. Přestože si žalobkyně musela nutně být neoprávněného pobytu vědoma, na území ČR nadále setrvala.

18. Žalovaný dodal, že bylo přihlédnuto k dosavadní bezúhonnosti žalobkyně, skutečnosti, že se správními orgány spolupracovala, a též k tomu, že se k činu doznala. Přitěžující okolností naopak byla poměrně značná délka jejího neoprávněného pobytu. Soud se s posouzením správních orgánů zcela ztotožňuje a pouze dodává, že pokud měla žalobkyně jakékoli pochybnosti ohledně oprávněnosti svého pobytu, respektive přímo jí doručených usnesení, mohla se na správní orgány či právního zástupce ohledně toho zavčas obrátit a záležitost řešit. Žalobkyně nevysvětlila, z jakého důvodu se dostavila ke správnímu orgánu až více než dva roky poté, co zde byla naposledy oprávněna pobývat, tento dlouhodobý pasivní přístup nelze dodatečně zhojit odkazem na nedůslednost či neznalost právních předpisů.

19. Žalobkyně ohledně nepřiměřenosti délky uloženého vyhoštění též namítá, že je nutné vážit následky, které pro ni může správní vyhoštění mít. Konkrétně se má jednat o stigma, které jí napadeným rozhodnutím vznikne, kdy v případě vyhoštění je prakticky nemožné se následně opět navrátit na území schengenského prostoru, což může být pro žalobkyni ve studentském věku velký problém. Žalobkyně se domnívá, že s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů by jí nebylo umožněno se do ČR navrátit. Dále akcentuje, že z její strany šlo pouze o ojedinělou nedůslednost.

20. Ohledně této námítky soud uvádí, že napadené rozhodnutí s uloženým zákazem vstupu na území členských států EU může samozřejmě mít pro žalobkyni negativní důsledky, pokud by se chtěla do schengenského prostoru navrátit v brzké době, avšak tyto následky jsou zcela přiměřené jejímu jednání, kdy na území ČR pobývala neoprávněně od 26. 5. 2017 do 14. 11. 2019, tedy přes dva roky. Daný stav zapříčinila žalobkyně vlastním zaviněním tím, že po skončení řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu již svůj pobyt nijak neřešila a nesnažila se jej dále legalizovat. Pouze bez dalšího neoprávněně pobývala na území ČR, a to zcela vědomě. Musela si přitom být vědoma, že v případě, že bude její neoprávněný pobyt zjištěn, bude mít tato skutečnost příslušné následky. Jakmile navíc uplyne stanovená doba zákazu vstupu, může se žalobkyně na území schengenského prostoru či přímo ČR opět vrátit. Neuvedla žádné konkrétní překážky, které by jí v tom měly bránit.

21. K tomu soud též uvádí, že žalobkyně v žalobě sice zdůrazňuje negativní dopady, které pro ni má údajně napadené rozhodnutí mít, avšak při výsledku naopak opakovaně výslovně vyjádřila vůli do Ruska vycestovat, aby se zde mohla natrvalo usadit a pracovat se svým otcem, kdy uváděla, že vycestuje, jakmile to bude možné. Při výsledku nezmínila žádný negativní dopad, který by mělo napadené rozhodnutí pro ni mít. Uvedla pouze, že má v ČR řadu kamarádů, mj. z doby studia, které by do budoucna ráda navštívila, a dále by chtěla navštívit další evropské země, avšak neuvedla nic o tom, že by takovou návštěvu považovala za nereálnou či nemožnou. Lze uzavřít, že jakkoli bude muset žalobkyně strpět zákaz vstupu do schengenského prostoru v délce 20 měsíců, může se poté opět vrátit.

22. Rovněž není pravdou, že by správní orgán I. stupně či žalovaný jako jediný důvod přiměřenosti správního vyhoštění uvedli, že má žalobkyně ve vlasti zázemí. Ohledně zásahu do soukromého a rodinného života se správní orgány vyjádřily adekvátně.

23. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobkyně, zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně se zaobíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobkyně, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobkyni položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobkyni byly v rámci výslechu kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobkyně, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Správní orgán prvního stupně se důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jeho přiměřeností. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.

24. Konkrétně správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně má na území Ruské federace rodinu, její otec žije na Krymu. Žalobkyně vyjádřila výslovnou vůli se do Ruska vrátit, a to za svým otcem. Na území ČR naopak žádné rodinné, soukromé ani ekonomické vazby nemá. Žalovaný nenalezl v odůvodnění správního orgánu I. stupně žádná pochybení, s čímž se soud plně ztotožňuje.

25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobkyni představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tím, že pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu.

26. Závěrem soud uvádí, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě. Jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Z tohoto důvodu je vnitřní subjektivní postoj žalobkyně k uskutečněnému protiprávnímu jednání vzniklý po k tomuto jednání z hlediska ukládaného opatření irrelevantní.

27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. 2. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce